

251120 Månadsmöte med sällsamma historier

Trettioålet seniorer samlades idag på Korpralen för att lyssna till förre prästen Klas Nilsson, Arvika pastorat, som kåserade på temat "Sällsamheter och seriösa munterheter i kyrkan".

Inledningsvis fick vi en liten programförklaring: Det handlar om det som är lite udda, i och utanför kyrkan, då och nu, syftar till både skratt och lärdom, eftertanke.

Klas startade i Danmarks pastorat, utanför hans studieort Uppsala, där han fick sig bekant historien om den kyrksamma hunden Pompe, och hans husse, Carl von Linné. De båda bodde på Linnés Hammarby nära Danmarks kyrka, varifrån Linné tog en promenad till kyrkan om söndagarna, åtföljd av hunden.

Halvvägs blev det en rökpaus vid en sten, och sedan följde Pompe husse in i kyrkbänken. Kanhända var Linné själv inte så väldigt kyrkotrogen, eller så var prästen ovanligt långdragen, - efter en timme så lämnade husse och hund kyrkan, innan predikan var klar. Det sällsamma var, att om något ibland hindrade Linné att gå till kyrkan, så gick hunden dit själv, på samma sätt; han vilade vid stenen, lade sig i kyrkbänken, gick hem igen vid samma tid, på samma sätt...!

Sedermåra ilsknade kyrkorådet till, och det bestämdes att man sedan under förrättning endast fick lämna kyrkorummet "under trängande behov", om man då först lämnade hatt och andra personliga persedlar kvar i kyrkorummet. En vakt stod vid dörren!

Detta var en av flera historier som Klas berättade. Vi fick också besked om att varken Martin Luther eller hans hustru, "Mein Herr Käthe", saknade humor. Under en av Luthers mer tungsinta perioder, när han tivitade på Gud, lockade Käthe honom till skratt genom att klä både sig och bostaden i sorgkläder, och förklara att "så som du betett dig, så måste väl Gud vara död!"

Vi fick även höra lite Arvika historia, om Trefaldighetskyrkan som byggdes 1911.

Vid ett betydligt senare studiebesök av elever från årskurs 3, som Klas tog emot i kyrkan, fick han dem

att lägga sig ner på mattan och titta upp i kyrktaket. Där kom då mängder av frågor, - vem hade gjort..., hur hade man gjort... vad var det man såg.. etc.

Då råkade ett gästande par komma in i kyrkan för att se sig omkring. Och det visade sig att den ena av dem var släkt med målarmästaren från Edane, som hade målat taket! Och de kunde berätta historier om hur målningarna växte fram, efter målarmästarens fråga till arkitekt Tengbom om hur taket skulle se ut. Tengbom tog en papperslapp och kriterior, och ritade hur han tänkte sig det hela, och sedan målade målarmästaren efter detta! De ungarna fick en alldeles unik möjlighet till att få svar.

Det kom sedan flera historier om studiebesök i sakristia och skattkammare, om Luciatåg med flanellograf!, om av få motsträviga konfirmander att vända genom körsång, en musical om Noahs ark, om "stans ärligaste tjyv" som knyckte altarblommorna, och om mannen från gatan som tog till sig citatet "Jag kom inte hit för att jag tror, jag kom hit för att jag behöver dig". Jag kan nu inte återberätta allt här...

Klas började med en hund, och avslutar med två katter.

Den första var om katten Måns. Katten blev instängd i kyrkan av kyrkvärden som inte ville ha katten med till stan. Senare i veckan hade Klas en förrättning och yttrade då citatet: "Varen vakna, för vi vet ej när huset herre kommer". Och just då uppenbarar sig katten från sakristian och tar långsamt plats mitt fram i kyrkan! Det blir ett skratt!

Katt nummer två, vid namnet Skoström, agerade lite som Pompe med att härma människan. Efter att gästerna tagit avsked vid graven vid en begravning vid Mikaelsskyrkan, så skrider även katten fram till gravens kant, stannar och bockar sig ner, innan han åter avlägsnar sig.

Efter att Klas blivit avtackad för alla dessa sällsamheter med en blomma, så fick vi alla kaffe och god skinksmörgås.

Birgitta Frödin fick så ordet. Hon informerade oss om det kommunala pensionärsrådet, KPR. De håller fyra möten med kommunen per år, och inför varje möte samlas så alla pensionärsföreningar för att enas runt vilka frågor som bör prioriteras.

Senast fick de slutredovisning av hur projektet där kommunen anställt ungdomar under sommaren för att uppsöka ensamboende pensionärer avlöpt, och information om arbetet med att förbättra hemtjänstens matleveranser. Maten har kommit från COOP, och det har inte fungerat så bra som man önskat.

Pensionärsföreningarna har även efterfrågat att man vid anställning av personal inom hemtjänsten ska få tillgång till belastningsregistret. F.n. tillåter inte lagen detta. Men arbete pågår här för att få till en förändring av detta. En annan fråga berörde huruvida kommunens olycksfallsförsäkring gäller boende på särskilda boenden. Det gör den inte, var och en måste tillgodose sitt försäkringsbehov!

Frågor man vill väcka framöver handlar om eventuell plan för pensionärsboende i Arvika. Lämpliga bostäder saknas. Frågan om fördelningen kvinnor – män i hemtjänsten är en annan aktuell fråga, liksom detta med minutstyrning i arbetet i hemtjänsten, och nollvision för undernäring bland pensionärer.

Vid senaste tillfället fick de även besöka nyrenoverade Smedbergs, som nu ska bli särskilt boende. Ljusa och fina lokaler! Där fanns nu även rum för övernattande anhöriga, bosatta på annan ort!

Birgitta hade sedan tagit fram en frågesport! Utan tävlan fick vi tolv frågor, denna gång med svarsalternativ. Det var många som fick glädjen att kunna konstatera tolv, eller kanske elva rätt!

Gösta fyllde sedan på med lite mer information, – vad har vi gjort, vad kommer vi att göra?

Framför allt uppmanade han till att besöka Café Ritz på måndagsförmiddagar! Och ta gärna med andra, som kanske behöver komma ut och träffa folk!

Lotteriet lockade nu, med välkänt vinstbord. Några blev nöjda vinnare, de flesta fick gå hem nöjda och glada ändå!

Nästa gång vi ses är det på julbord i Klabbelagår'n!

**Vid kamera och dator,
Annelise Paulsen**

